

и нему нищо не загатна. Тя все се надѣваше и лъжеше. Та и едничката ѝ надежда бѣ Стоянчо. И въ най-тежки часове тя си казваше :

— Ехъ, много работа го е натиснала, може-би ! И той е тамъ подъ заповѣдь !... Пакъ може и паритѣ да не сж му стигнали. Нека е само живъ и здравъ, той нѣма да ни остави !...

Но и въ Стоянчовитѣ твърдѣния имаше нѣщо истинско : паритѣ му не стигаха. Въ края на мѣсеца той заемаше отъ другари или отъ гостилничаря ; цѣлата плата 150 лева отиваше за храна, дрехи, обуша и по кафенета и шантани, съ подобни нему другари. По цѣли нощи не се прибираше вжщи, особно сръщу празникъ. Дрипаво, кирливо, гуреливо момче, кога тукъ дойде — той въ кжсо врѣме се оправи и разхубавѣ. Почна и да закача слугинитѣ. Разбира се, че нѣкои и сами го прѣдизвикваха. Еднажъ въ разговора той каза на хазайката си — сръдня ржка жена, на която мжжътъ бѣше бакалинъ — че нѣма нигдѣ никого. Всичко по редъ иде : вжщи почна да заобикаля по-често едно хубавичко русокосо, палаво 16—17-годишно съсѣдско момиченце, да погледва нѣкакъ срамливо къмъ Стоянчовитѣ прозорци, особно въ празникъ, когато знаеше, че той си е въ стаята, и да го изгледва симпатично, кога минува край тѣхната кжща. Еднажъ тропнаха се прозорцитѣ. Гиздавата съсѣдка, въ хубава басмяна блуза, ги затваряше и крадишкомъ го погледна и се позасмѣ ужъ нѣкому въ стаята. Стоянчо можа да изгледа голата ѝ бѣла ржка чакъ до надъ лакътя. Понѣкога до неговитѣ уши достигаше веселъ звѣнливъ смѣхъ, или нѣкоя тжжовна пѣсенъ. Пакъ и той често изправенъ на прозореца назѣрташе тукъ-тамъ, като си сучеше мустачкитѣ ; а кога пѣкъ момичето дохождаше у хазайката, той съ разтупано сърдце се спотайваше задъ вратата на стаята си да чуе нѣщо, или пѣкъ прѣзъ пролуката на ключа да изгледа добръ гостенката и дано може да схване прозрачната ѝ и мжно уловима физиономия. Отъ день на день хазайката почна да става все по-любезна, по-откровена и да му довърява нѣкои тайни изъ сѣмейния си животъ ; често пжти сутринъ го служеше съ сладко и кафе, захвана по-гриж-